

НОВОТО ДУХОВНО УЧЕНИЕ

ВЪ БЪЛГАРИЯ Е ЧИСТОТО ХРИСОВО
ОКУЛТНО УЧЕНИЕ

Божествената истина е непобедима
и само тя ще даде свобода и свѣтлина
на ума, за да снесе човѣкъ обвивките,
които затъмняватъ разума му.

БЪЛОБРАТКОВЪ.

ПЛОВДИВЪ
Печатница Хр. Г. Дановъ
1924.

НОВОТО ДУХОВНО УЧЕНИЕ

ВЪ БЪЛГАРИЯ Е ЧИСТОТО ХРИСТОВО
ОКУЛТНО УЧЕНИЕ

Божествената истина е непобедима
и само тя ще даде свобода и свѣтлина
на ума, за да снесе човѣкъ обвивкитѣ,
които затѣмняватъ разума му.

БЪЛОБРАТКОВЪ.

ПЛОВДИВЪ
Печатница Хр. Г. Дановъ
1924.

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ

ОКЛАДНО-УЧЕТНОЕ

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ
ОКЛАДНО-УЧЕТНОЕ

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ

ВЕРХНЕ-УФАНСКОЕ УПРАВЛЕНИЕ

1927

БОГЪ Е ЛЮБОВЪ.

Всѣко ново учение, всѣко ново откритие въ науката, въ индустрията и пр., когато интересува повечко хора да го изследватъ и проучатъ, дава плодъ и благоденствие на чловѣцитѣ, ако то действително се укаже полезно; и обратно — ако то не почива на здрава основа, а почива върху шантажъ и лични материални и морални придобивки, то заглъхва, пропада.

Такова едно учение, което е обърнало вниманието на нашето духовенство и на нѣкои миряни, е пояснението на нѣкои стихове отъ Евангелието и даване добри уплътвания за живота на хората отъ г-нь П. Дъновъ.

Противъ това учение и пояснение, освенъ гдето въ ежедневната преса се писа и пише, има вече издадени, а и сега още се издаватъ и брошури. А напоследъкъ нашето духовенство почна открито да хули и напада г. Дънова и неговитѣ последователи, което показва, че то (духовенството) се отклонява отъ правия Христовъ пжтъ. Така, едно видно духовно лице, презъ м. юний т. г., въ църквата „Св. Седмочисленици“, въ София, като заявявало, че е Божи пратеникъ, изсипва купъ хули по адресъ на г-нь Дъновъ, а сжщо и по адресъ на „петдесятницитѣ“. Това показва, че това духовно лице не може да бжде този пратеникъ, за какъвто се препоржчва, защото Христосъ не бѣ дошълъ да хули и клевети, а съ своитѣ дѣла и мждростъ да бжде образецъ за човѣчеството. Той изказа на думи и приложи на дѣло: „Любете враговетѣ си“.

Ние виждаме сега тъкмо обратното: тия, които претендиратъ, че сж Божи пратеници, проповѣдватъ умраза, защото въ сжщия моментъ това духовно лице тъй е наелектризирило присжтствующитѣ богомолци въ църквата, че тѣ сж били готови да избиятъ съ камъни всички дъновисти и петдесятници.

И действително, въ сжщия часъ, когато членоветѣ на Бѣлото братство бѣха събрани въ своя салонъ на беседа, дохожда полицията и съобщава да се разотидатъ, защото

нѣкои лица щѣли да хвърлят бомби и да избиятъ много души. При тази покана Бѣлото братство се разотиде.

Насъ не ни безпокои поведението на духовенството. Насъ ни интересува нашия личенъ животъ и нашитѣ дѣла, дали тѣ сж сходни съ Христовитѣ желаня и какъ по-скоро да достигнемъ това, защото Той е, който ще дава награда и за едното и за другото и на еднитѣ и на другитѣ.

Но понеже голѣма частъ отъ нашето общество нищо не знае за това учение, а нѣкои, които знаятъ, иматъ смѣтно понятие, защото писаното въ тия брошури и вестници за-сѣга само едната страна на въпроса, съ цель да се клейми и позори както личността на г-нъ Дънова, тъй и неговитѣ последователи; и понеже издаванитѣ вестници въ защита на това учение сж недостъпни на всѣкиго, поради тѣхната още непопулярность, затова, ние желяемъ да дадемъ едно кратко освѣтление въ допълнение на тия вестници („Алфа“ и „Жива струя“) и нѣкои издадени книги, каквато е книгата „Где е истината“ и др. за това ново учение на г-нъ Дънова, което е ново отъ две хиляди години. Защото поради кривото му тълкуване и прилагане въ живота, то е давало и дава много отрицателни резултати.

Ние смѣтаме, че всѣка критика ще допринесе полза само тогава, когато тя е безпристрастна. Но щомъ ядката, съдържанието на подлежащето за критика е изопачено, както е въ случая съ тия брошури и вестници, които пишатъ противъ това учение, или поради липса на духовна основа въ пжтя на Христовитѣ принципи, или отъ злъчь и мѣсть, като се цитиратъ факти и извадки, които не само не уясняватъ, но и заблуждаватъ читателя, само и само да се предизвика настроение въ противната страна, това смѣтаме, че не е въ пжтя на тия Христови принципи. Когато пъкъ тази критика излиза, както е въ случая, отъ хора, които стоятъ на чело на християнството, или пъкъ писачитѣ сж орждия на духовенството, то е непростимо, щомъ тази критика е пристрастна.

И ако за обикновени нѣща, които сж достъпни за изследване и отъ мнозина, разумътъ казва: „Нѣма по-осждително, по-жестоко, да не разбирашъ основно единъ въпросъ, известна материя и да критикувашъ безпощадно, само и само, защото не е твое“, колко повече

това е необходимо за по-сериозни въпроси, които трѣбва основно да се изучатъ, както е този за духовното и нравствено издигане на човѣка!

Намъ се струва, че ако има нѣщо, което заслужава сериозно да се изучи и то безпристрастно, за да се издигне отдѣлната личностъ, то е, следъ свѣтската наука, да се изучава, разбира и прилага въ живота и духовната наука въ духа на Христовитѣ принципи.

Основата на тази духовна наука за всички християни въ свѣта, а сжщо и за насъ въ Бѣлгария, е главно Евангелието и деянията на апостолитѣ. Но като проследи човѣкъ, както въ другитѣ християнски държави, тъй и у насъ, какъ се то разбира отъ много учени, духовници и пр. и какъ се то прилага, тогава само човѣкъ ще види ярката разлика между диамантенитѣ изрази и желаня на Спасителя и прилагането имъ на дѣло отъ всички ни въ живота.

Ето защо, всички ние — и духовенство, и държавници, и интелегенция, и прости, имаме нужда не само отъ свѣтска — научна — просвѣта, но и отъ духовна: първо отъ изучаване, второ безпристрастно тълкуване на Христовитѣ упѣтвания въ Евангелието и трето, което е най-важното, прилагането на дѣло въ живота.

Действително, Евангелието се предполага, че най-добре се изучава отъ православно духовенство, евангелиститѣ, католицитѣ и най-малко отъ останалитѣ християни; но, като се вземе предъ видъ, какъ по-голъмиятъ процентъ отъ всички споменати религии разбира и прилага Христовитѣ принципи, тогава се вижда разликата.

Ние ни най-малко имаме желание да обиждаме духовенството или когото и да е, защото знаемъ, че както между духовенството, тъй и между мирянитѣ, има добри хора съ благородни сърдца.

Не, ние желяемъ едно — упомване на всички ни въ полза на нашето морално и духовно издигане въ пжтя на Христовитѣ принципи, които сж изяснени и отъ много учени.

И ние не трѣбва да се обиждаме, когато нѣкой ни каже, че не вѣрвимъ и не живѣемъ по Христовия пжтъ; а тия, които се считатъ, че живѣятъ, да се не възгордяватъ и заради себе си да закрилятъ неджзитѣ и на другитѣ.

Че се чувствува нѣщо, което ни липсва; че се говори

вече често и на всъжде, че трѣбва обнова, това всѣки го вижда. И особено това се желае сега, следъ войнитѣ, които помогнаха да се издигнатъ човѣшкитѣ недъзи до култъ. Ето защо, ние виждаме, отъ преди години, а особено сега следъ войнитѣ, единъ общъ викъ за обнова — политически тѣ водачи викатъ: „ако голѣма частъ отъ тоя народъ бѣше въ нашата партия, чудеса бихме направили и всички биха били доволни“, евангелиститѣ викатъ: „ако всички въ България станатъ евангелисти, ще дойде спасението“; теософитѣ викатъ: „ако всички разбератъ теософскитѣ истини, лошъ човѣкъ не ще има“; духовенството вика: „ако всички християни посещаватъ църквитѣ и сж истински християни, нищо лошо нѣма да има“!

Да! Но много отъ тия водачи, които мислятъ и проповѣдватъ, забравятъ, че тѣ не сж истинскитѣ образци на Христовата любовъ, защото има грамадна разлика между разбиранията имъ, проповѣданията имъ и прилаганията на тия Христови принципи, между думитѣ и дѣлата имъ. А щомъ тѣ не сж такива, съ право всѣки се оправдава, казвайки: „този или онзи нима е по-добъръ отъ мене!“ Разбира се, това е едно криво схващане, но то е фактъ!

Е добре. Ако нѣкой държавенъ глава върши нѣща непростими за неговия постъ; ако едни министри, съ свой послушенъ парламентъ, прокарватъ извѣстни противоконституционни закони, само и само да преследватъ и унищожатъ противникитѣ си; ако сжщитѣ издаватъ наредби, съ които отнематъ свободата на личността и свободата на извѣстни духовни течения; ако единъ политически водачъ, минаващъ за „почтенъ“ и заемащъ видно мѣсто, но въ моментъ, когато трѣбва да се направи нѣщо добро за народа, той не излиза изъ рамкитѣ на своя тѣсенъ егоизъмъ, защото неговата партия не била съгласна съ това, и самъ той сипе купъ клѣвети по адресъ на своитѣ политически противници; ако единъ учителъ проповѣдва моралъ и трезвенокъ, а самъ не притежава тия качества; ако духовника, който се счита Христовъ последователъ, не само любовъ и смирение не прилага, но мрази и гони всички тия, които не сж съгласни съ извѣстни външни форми; ако сжщиятъ говори за братство между хората, а съ кръста въ рѣка и съ молитва благославя своитѣ, а иска унищожение на против-

ника, както това ставаше въ време на войнитѣ; или освѣт-
тява крѣпча за да има крѣчмара повече посетители, а от-
казва да опѣе и погребее смъртникъ християнинъ, само
защото билъ и окултистъ; ако бащата и майката не могатъ
да се откажатъ отъ извѣстни неджзи, като пушене тютюнь,
пиянство, лжка и пр. и пр., а искатъ тѣхнитѣ деца да бж-
датъ добри, — пита се: при тия пороци може ли да се на-
дяваме на обнова?

Абсолютно не. — Обнова трѣбва да чакаме само, ко-
гато всѣки започне от себе си, като изхвърля неджитѣ и
ги замѣня съ добродѣтели. Но за това не се иска само по-
желание, а съзнание и воля да се приложи. Само този е
бавниятъ, но сигуренъ пжтъ за обновата.

Тази обнова трѣбва да започне отъ държавнитѣ гла-
ви, отъ министри, отъ управници, отъ учители, отъ духов-
ници, изобщо отъ интелегентния святъ.

Ето защо, нека не се гневятъ нито политическитѣ во-
дачи, нито диховенството, нито интелигенцията, че народътъ
е изгубилъ всѣкаква вѣра въ всички и боготвори и се рад-
ва на отдѣлни личности, които сж се издигнали съ своитѣ
морални качества и святъ животъ. Защото народътъ има
пакъ желанието да цени доброто, само че вмѣсто да го
намѣри въ обществото, намира го въ отдѣлната личность.

И ако днесъ голѣма частъ отъ народа се е охладилъ
отъ патртии, отъ управници, отъ църкви, отъ духовенство,
отъ разни сдружения, то е за това, защото моделитѣ — во-
дачитѣ не сж ония истински Христови последователи, как-
вито трѣбва да бждатъ. — Нека още допустнемъ, че и на-
родътъ често пжти, поради своята неопитность, некултурность,
мжно може да оцени известни личности, показващи исти-
ната.

За насъ тема на размишление като обектъ не сж по-
литическитѣ партии и разни сдружения, защото тѣ сж сборъ
отъ человѣци, **а моралното издигане на личността, кое-
то именно ще разгледаме.**

Голѣма частъ отъ обществото смѣта, че издигането на
личността въ морално отншение се добива само чрезъ
свѣтската наука, т. е., чрезъ образованието.

Ние твърдимъ, че колкото свѣтската наука е необхо-
дима за личността, още повече е необходима и духовната.

И както свѣтската наука дава знания, та съ по-малко трудъ, съ по-милко време, да добие човѣкъ повече блага за земния си животъ, така и духовната, която разбирана и прилагана споредъ Христовитѣ принципи, ще даде на сърдцата и душитѣ да се облагородятъ. Само така може да се чака онова спокойствие и братско отнасяне на човѣцитѣ единъ къмъ другъ, както се иска споредъ Христовото учение. . . .

Ето защо, ние виждаме, че тия, които владѣятъ свѣтската наука, особено естественицитѣ, и усвоятъ искрено и духовната, която не само правилно разбиратъ, но и правилно прилагатъ въ живота си, сж най-надежднитѣ, най-добрия образецъ за подражание.

Голѣма частъ отъ хората смѣтатъ, че щомъ човѣкъ е образованъ, щомъ е изучилъ свѣтската наука, той ще се усъвършенствува и по-нататкъ и ще бжде добъръ. Ние не можемъ да се съгласимъ на това. И ако има такива, тѣ сж или съ вродени добродетели, или процентътъ имъ е много малкъ. Защо? Защото свѣтскиятъ човѣкъ, образованъ или не, е недоволенъ отъ себе си и отъ придобитото отъ своя собственъ трудъ. Той ламти за слава; а блѣсъкътъ, разкошниятъ животъ въ облекло, въ храна и пр., за голѣма частъ отъ тѣхъ е целъ въ живота имъ.

А като притуримъ и развития егоизъмъ, гордостта, завистта, самохвалството, леността и липса на нѣкои добродетели, можемъ да си представимъ цѣлата картина, цѣлата физиономия и стремежа на днешния свѣтски човѣкъ, който е попадналъ въ безизходенъ пжтъ. Разбира се, има и изключение и доста хора гледатъ по-разумно на живота.

Срѣщу това падение и за издигане на личността въ морално и духовно отношение, освенъ православната църква въ България, спомагатъ много и евангелисти и теософи и масони и вегетариянци и др.

1) Евангелиститѣ, както е известно, се крепятъ главно на Евангелието. Тѣ сж изхвърлили разнитѣ външни форми и обряди. Само нѣкои отъ новитѣ протестански богослови считатъ Исуса Христа като усъвършенствуванъ човѣкъ, навѣрно съ целъ да създадатъ едно съотношение между днешната свѣтска наука и приемливитѣ за тѣхъ нѣща отъ Евангелието, та съ това да пригърнатъ ужъ повече хора Христовия животъ, безъ да обръщатъ внимание на негово-

то божество. Колко жалко! Тѣ чувствуватъ още, че трѣбватъ нѣкои нови методи за подобрене, но немогатъ да се освободятъ отъ буквалното тълкувание на писанието.

Евангелиститѣ сж първитѣ пионери, които сж дали по-тикъ за образуване на въздържателнитѣ дружества.

2) Теософското общество, което е свесвѣтско и въ което влизатъ разни народности. — То изучава древната индийска философия, съ нейнитѣ методи за усвѣршенствуване на човѣка въ духовно отношение и изобщо изучване историята на религиитѣ. То признава единъ Великъ-Архитектъ на вселенната, но Исуса Христа го счита само като усвѣршенствуванъ чловѣкъ. Теософитѣ християни, обаче, се стремятъ да живѣятъ по духа на Христосовото учение. Истинския теософъ е въздържателъ отъ тютюнъ, алкохолъ и месо.

Ние дължимъ на теософското общество благодарностъ, защото тяхната литература за насъ е дала встѣпленieto къмъ Христовиятъ окултизмъ. И ако теософитѣ въ България биха разбрали основитѣ на новото Христово окултно учение и биха се примирили съ нѣкои въпроси, тѣ биха спечелили извънредно много. Ние се надѣваме, че не слѣдъ дълго, истината ще блесне.

Нека се не мамятъ братята теософи, че ако има нѣкои, които сж се подвизавали въ Бялото братство и които безъ да сж разбрали принципитѣ на туй Христово окултно учение, сж се прѣхвърляли къмъ теософското общество, това ще подцени принципитѣ на Христовото учение въ Бялото братство.

3) Масонитѣ, сжщо сж една всесвѣтска организация. Такива има вече и въ България. Въ това общество влизатъ хора отъ разни религии, разни професии, и тѣ се считатъ за високо издигнати хора въ морално отношение. Тѣ сжщо признаватъ единъ Архитектъ на вселенната, но за Евангелието и Исуса Христа всѣки спорѣдъ схващанието си се задоволява. Всички се стремятъ да дирятъ истината, да прилагатъ правдата и съ това да се издигатъ. За тѣхъ, обаче, вѣн-кашниятъ блѣсъкъ, разкоша въ ядене и пиене не се ограничава.

4) Вегетарианцитѣ сжществуватъ сжщо изъ цѣлия свѣтъ. Същинскиятъ вегетарианецъ е порядъченъ, набоженъ и пълненъ въздържателъ отъ тютюнъ, алкохолъ и месо.

Воздържанието отъ месо тѣ базиратъ на здравослов-

ната страна за организма; главно тѣ, обаче, държатъ на етическата страна — милосърдието и състраданието къмъ хората и животнитѣ, да се не убиватъ, съ което считатъ, че се изпълва и Божията заповѣдъ: „Не убий“. Значи, отъ една страна полза за организма, отъ друга — издигане на душата. Тѣхната крайна цѣль е да се дойде до естествената (природна) храна за човѣка, а главниятъ имъ девизъ е: замѣна на войнитѣ съ братска любовъ между хората и горедолу еднакви блага за всички хора на земята.

Като свѣтило въ последнитѣ години за вегетарианството, е покойния Левъ-Толстой, затова тѣ се наричатъ и толстоисти.

Толстоиститѣ — това сж нашитѣ симпатични и енергични братя, които се стремятъ да живѣятъ и по Христовото учение; обаче, желателно е, да оставатъ на страна скритото щестлавие — че тѣ сж на правата страна, а да се смирятъ и да проследятъ съ присърдце заедно съ толстоизма и теософията и Христовия окултизмъ, защото целта е издигането на човѣшката душа. Следъ врѣме тѣ ще узнаятъ защо имъ сж нуждни тѣзи знания.

5) У насъ въ България, макаръ и малко, има и адвентисти или сжботяни, които сж сжщо набожни хора, изучаватъ Евангелието и се стрѣмятъ да живеятъ по него. Тѣ подържатъ, че всички трѣбва да живѣятъ нравственъ животъ, защото скоро ще дойде второто пришествие.

Тѣ предписватъ да се изпълняватъ буквално и точно заповѣдитѣ Божии, една отъ които е: „почитай сжботата“.

Ние сме положително убедени, че ако бѣдни и богати, учени и прости, духовенство и миряни, управници и слуги, бихме били истински християни и живѣхме и живѣемъ по пжтя на Христовото учение, нито войни, нито крамоли, нито неправди, нито толкова пороци щеше да има между насъ. Тогава нѣмаше да има и това падане на личността, както е сега — едни да живѣятъ въ мизерия, а други въ разкошъ и развратъ — съ всички пороци.

Но като несме истински такива, а и като се знае, че официалната православна религия не ограничава човѣка отъ разкошна храна, пиене и пр., то подъ булото на това християнство, се вършатъ на всѣкъде всевъзможни нарушения на морала. Това се върши, защото православието гле-

да и прилага повече външнитѣ форми на религията, безъ да вниква въ дълбокото съдържание на Христовото учение.

И православното духовенство, вмѣсто да обърне внимание именно на тѣзи недъзи, та да поправи и себе си и всички други хора, и вмѣсто да ненавижда и теософи, и евангелисти, и окултисти, и адвентисти и пр. и пр., които вѣрватъ по кжсия пжтъ къмъ Бога, нека остави тѣхъ и да се залови да изкара изъ кръчмитѣ и вертепитѣ падналитѣ хора.

И намъ се струва, че най-голъмата жертва нашето духовенство би направило, следъ като се издигне то само на своята висота, да надникне въ тъмнитѣ мѣста на разваления човѣшки животъ и да издигне падналитѣ хора морално, както е вършилъ и Спасителътъ. А въ тия мѣста въ настояще време ще намѣри и управници, и „моралисти“ и интелигенция и прости, но нито единъ истински последователъ отъ споменатитѣ по горе „секти“.

За подкрепа на горното достатъчно е да спомнимъ, че въ името на тоя Богъ, който е единъ за всички, най-лошото се извърши въ последнитѣ години на войнитѣ. Добре помнимъ, че преди войната управляющитѣ завикаха чрезъ печата и словото, а следъ тѣхъ и известна частъ отъ народитѣ: „Тази държава е такава-онакава, тя служи на други Богъ и пр. пр.“, и образуваха се тайнитѣ сжюзи една държава противъ друга. А тази именно малка частъ у всички народи, готова за грабежъ и за слава, величаеше своитѣ водители и дори като „истински“ богове, само и само да се отвори войната, та да се дадатъ ужъ еднакви блага на всички и действително тя се отвори.

Презъ това пжкъ време, когато се отвори войната, духовенството на всѣки отъ воюващитѣ народи благославяше своята армия да ѝ дари сжщия Богъ победа, та да унищожи противника!

Каква гавра съ това Божие име! Каква гавра съ християнството, на чело на което стои Спасителътъ Исусъ-Христосъ! Но това е фактъ крайно осждителенъ за духовенството на която и да е църква.

И какво стана следъ тази война и у победители и у победени? Върна се човѣчеството назадъ съ вѣкове поради своитѣ недъзи, вмѣсто да се издигне въ добродѣтели; остави ми-

лиони кости по земята на здрави и читави хора; съсипа трупанитѣ блага отъ вѣкове и хвърли голѣма частъ отъ народитѣ въ мизерия и народно падение.

Нима при тия извратени разбирания отъ страна на народитѣ и духовенствата, при тия изопачени и озвѣрени сърдца въ човѣка, можеше да се чака нѣщо хубаво? Но това е плодътъ на свѣтската наука, когато въ основата на всѣки човѣкъ липсва духовна подкладка въ пѣтя на Христовото учение. Това е то да носимъ етикетъ за моралъ, за християнство, а ние се забравихме, че сме чада Божии! Това е то цивилизацията и културата на ХХ-й вѣкъ, гдето изкуствата се приспособиха и за отнемане живота на подобнитѣ си, вмѣсто да го пазятъ.

Това, което се създаде за челоуѣчеството, е дѣло непристойно, драги управници, духовници и всички християни! Не, Богъ не ще ни търпи вече. И ако се не стреснемъ да го подиримъ и заживѣемъ братски, по всичко изглежда, наказанието иде. И, като че то трѣбва да дойде. Дали ще дойде въ видъ на болести, въ видъ на гладъ, та да почнемъ да се ядемъ едни други, както това бѣ до скоро въ Русия, поради липса на храна; дали това ще дойде въ видъ на стихии; дали въ видъ на кървави революции, които се готвятъ отъ крайно недоволнитѣ и всички повърхностно гледащи на живота, това изглежда е още тайна Божия.

И ако се не поправимъ отъ нашитѣ пороци, нека се не надѣваме на милостъта Божия, наказанитто ще дойде. И времето като че не е далечъ, а намъ се ще да вѣрваме, че и ния ще сме очевидци. Ето защо, евангелисти, теософи, вегетарианци, масони, сжботяни и всички добри хора, сж гледали, а особено сега следъ тази война, гледатъ да поправятъ своитѣ минали грѣшки и да се издигатъ морално и съ това тѣ се явяватъ като пионери за издигане и на другитѣ хора.

И макаръ съ нѣкои недостатъци, нека признаемъ, че действително има голѣмъ процентъ отъ горепоменатитѣ последователи, които стоятъ на своята висота въ морално и духовно отношение, макаръ нѣкои отъ тѣхъ да не вѣрватъ и въ Исуса Христа.

Затова ние ще кажемъ, че ако всички хора въ свѣта бѣха или биха станали истински евангелисти, истински тео-

софи, истински вегетарианци, масони, сжботяни, истински православни християни, ние ще бждемъ къмъ края на старото и въ начало на новото, да се реализира туй земно царство, туй земно братство, за което се приказва и мечтае.

Но за съжаление, има и голѣмо отклонение. Действително, ние сме свикнали да правимъ често пжти набързо и неправилни преценки, като високо-благородната задача на евангелиста, теософа, вагетарианица, масона и пр. подценяваме съ лошия примѣръ на отдѣлни единици и съ това хвърляме петно на всички, и така грѣшимъ. Но нека се не забравя, драги читатнли, че тѣзи, които се числятъ къмъ споменатитѣ братства и вършатъ противното, тѣ не заслужаватъ да носятъ името като тикива и да бждатъ тамъ.

Ето защо, всички тия, които сж истински последователи, както и тия, които не влизатъ въ тѣхъ, но живѣятъ безъ пороци, сж добри хора, защото всички се издигатъ, а полагатъ основа и грижи и други близки да издигатъ.

Следъ всички тия категории идейници, за които споменахме, ще споменемъ и за други такива — **окултиститѣ**, които сжщо сж разпрѣснати изъ цѣлия свѣтъ, и които именно сж и предметъ на изложеното тукъ.

Окултизмъ значи да разбира човѣкъ дълбокото и тайно значение на Христовитѣ думи и думитѣ на пророцитѣ въ Св. Писание; да разбира тайнитѣ закони въ природата; да владѣе силитѣ на тази природа и да вижда невидимото, да чува недостъпното за чуване отъ обикновеннитѣ хора и да се сношава съ невидимия свѣтъ, — съ една дума, изучване непроявенитѣ Божии тайни, които разкриватъ Божията мждростъ.

Това е да знаешъ, да смѣешъ и пакъ да мълчишъ, защото свѣтътъ улисанъ въ своята материална страна на живота, не само че нищо не приема, но ако му заговорите, ще ви направи лудъ, ексцентриченъ, и пр. защото не сте съ неговитѣ възгледи и прищевки. А трѣбва да знаемъ, че Богъ прояви духа си единствено, за да бжде наученъ човѣка и смѣло да мине по пжтя на окултизма, за да прослави Бога и Богъ да се прослави чрезъ человѣка.

Сега ни сж дадени най-добритѣ условия. Ще ли се разбере това отъ човѣчеството, а най-много отъ ученитѣ и интелигенцията въ Бѣлгария? Ще видимъ!

Това е то новата, недостъпната за всъко око и опитъ, наука, която паралелно съ свѣтската, ще разясни и разкрие много недостъпни намъ нѣща отъ духовния миръ за живота на човѣка. Свѣтската наука свършва съ атома, съ електрона, а окултната започва, отъ тамъ нататъкъ. Но тя, окултната, никога не е пречила на първата и не ще и пречи, защото нейниятъ обектъ е издигането на човѣшката личностъ въ духовно отношение да разбере отъ кжде иде, защо се е родилъ на земята, какво му предстои да прави, какъ да живѣе, какъ да се издигне духовно и где отива.

Тази наука не трѣбва да се смѣсва съ създаденитѣ религиозни форми, които обковаватъ хората да вършатъ само външнитѣ обреди, а напротивъ, дава свобода на съвестята да дири истината съ помощта на опита и добититѣ резултати въ живота.

Нека-се знае и помни още, че малцина сж ясновидцитѣ, които иматъ природни дарби и притежаватъ свѣрхспособности за тази окултна наука. Обикновено последната се придобива чрезъ постепеното усвѣршенствуване, чрезъ чистота и непороченъ животъ, като въ основата стои абсолютното вѣрване въ Бога като Творецъ на всичко.

Чрезъ абсолютната чистота въ живота и постепенното усвѣршенствуване въ изучване на живата природа, окултитѣ добиватъ и то следъ дълги изпитания, познания и опити за невидимия свѣтъ.

Други пъкъ, които сж рѣдкостъ, притежаватъ тия способности като вродени, които впоследствие се развиватъ.

Тѣзи хора сж високо издигнати въ морално и духовно отношение и тѣ сж образецъ за човѣшката личностъ.

Но за жалость, колкото се злоупотрѣбвява съ другитѣ изкуства, толкова повече се върши това и съ тази тайна, недостъпна за всъко око и опитъ наука. Ето защо, ние виждаме, че тя се използва отъ отдѣлни личности за користни цели, за интересъ и съ това се убива вѣрата въ обществото, защото обществото иска реално нѣщо да види, а този който търгува съ туй изкуство, нито го притежава отъ божественъ източникъ, нито придобитото по изкуственъ начинъ го е получилъ съ свѣтъ и чистъ животъ и съ туй го карикатури. А божественитѣ работи, казано е отъ Спасителя, „даромъ се получаватъ и даромъ се даватъ“.

Че има личности, които иматъ познания за невидимия свѣтъ, които съ своя чистъ и свѣтъ животъ получаватъ на право отъ божественъ източникъ вдъхновения, това е фактъ неоспоримъ за истински издигналитѣ се духовни хора, защото милостивия Господъ не е далъ и оставилъ като монополъ своитѣ желанія въ видъ на видения, въ видъ на откровения, само на тия, които се описватъ въ Свещеното писание преди вѣкове; а Той, като желае да се стресне човѣчеството отъ своитѣ недѣзи, дава ги и сега на отдѣлни личности. нему угодни.

Чистиятъ окултизмъ нѣма нищо общо съ разнитѣ спиритически сеанси, които на много мѣста се употребяватъ за развлечение.

Това учение, окултизмътъ, се изучава въ цѣлия свѣтъ; то се развива, за голѣмо щастие, и въ нашата мила България отъ редъ години, но сега то се засилва кресчендо.

Това именно ново учение въ България е подъ ржководството на господинъ Дъновъ, а неговитѣ последователи се наричатъ „Бѣлото братство“.

Това учение е вече доста известно, макаръ и смѣтно на обществото. Нашето пъкъ православно духовенство, което, като не знае сжщността му, и не иска да го проучи, надало е викъ противъ него на лѣво и на дѣсно, **анатемосва г-нь Дънова и неговитѣ последователи и ги отлжчи отъ правослазната църква.** По сжщитѣ неразбирания духовенството на правослазната църква, заблуждава и обществото, че това учение било една опасностъ за България, че последователитѣ му сж изгубени за църквата и че сж еретици.

Намъ ни е чудно, защо православното духовенство не е вникнало досега и не желае да вникне въ сжщността, възвишеността и чистотата на това ново учение!

Писаното пъкъ въ разни брошурки и списания противъ това ново учение, съ извратени разбирания и изопачаване на истината, сж толкова осждителни, че ни е срамъ да цитираме извадки и да разясняваме, какво е дълбокото духовно значение на нѣкои цитати, които сж вземени отъ публичнитѣ беседи на г-нь Дънова и какъ тѣ сж изопачени въ тия брошурки.

Иска ни се да вѣрваме, че тѣзи хора, които пишатъ брошури и пр., задъ които се крие нашето духовенство, не

че не разбиратъ где е истината, но се боятъ, че тя ще проникне въ сърдцата на множество дирящи истината и че по този начинъ ще се подрони тѣхния интересъ и егоизъмъ.

Тукъ именно ще споменемъ пакъ пословицата: „нѣма по-осъдително отъ това, да не разбира човѣкъ известна материя, да я не проучи, а да критикува“. Това сж то досега критикаритѣ съ тия брошурки.

Ние не осъждаме нито духовенство, нито миряни, които сж писали и ще пишатъ противъ Дъновото учение, но ще молимъ Бога да ги озари съ видѣлина, да проучатъ, да вникнатъ, да заживѣятъ и следъ като опитатъ, да пишатъ, каквото обичатъ, но при наличността на опита и на фактитѣ. Иначе критиката е неумѣстна и тя не е въ пѣтя на Христовото учение.

Нали Христосъ казва „да обичаме враговетѣ си“! И ако това се не изпълнява отъ самото духовенство, отъ добритѣ християни, кой другъ ще го изпълнява?

Но нека видимъ на кратко, дали има право нашето духовенство и нѣкои миряни да считатъ г-нъ Дънова за тѣхенъ врагъ и неговото учение — окултизма — за опасно:

1. Истина ли е, че последователитѣ на това учение сж изгубени за църквата?

2. Истина ли е, че последователитѣ на сжщото учение сж паднали въ нравствено религиозно отношение? и

3. Това учение какво изисква отъ последователитѣ си и най-после, защо го последватъ маса хора?

Ние нѣма да отдѣляме тия въпроси едни отъ други, а ще отговоримъ общо на всичкитѣ въпроси.

Заявяваме искрено и ние знаемъ, че има духовници, които стоятъ на своята висота предъ своитѣ пасоми външно; но дали тѣ живѣятъ по Божието желание, това тѣ сами си знаятъ, а **положително го знае само единъ Богъ**. Но нека допустнемъ, че нѣкои отъ тѣхъ иматъ туй Божие благоволение и че сж озарени отъ Неговия Духъ.

Е добре, ако е тъй, нима трѣбва да считаме, че Божието благоволение е било и е монополъ само за едни?

Нима трѣбва да се допуща, че това Божие благоволение е давано само на нѣкои пророци преди рождението на Исуса Христа и следъ Неговата смъртъ на Неговитѣ ученици, та следъ това всичко е вдигнато,

всичко е запечатано и никой отъ тогава насамъ вече не може да има благоволение, видение, откровение, освенъ нѣкои отъ духовенството? Да се мисли подобно нѣщо е повече отъ наивностъ.

Ако това бѣше въ човѣшка рѣка, допустимо е да се отнемеше, но Богъ е милостивъ и Той е девалъ, дава и ще дава своето благоволение въ видъ на откровения, въ видъ на видения. Иначе нѣма защо да говоримъ за Троеличие—Богъ Отецъ, Богъ Синъ и Богъ Духъ. Нѣма защо още да говоримъ, че Богъ е вездесщъ и пр. и пр. Тогава трѣбва да отхвърлимъ и Свещеното писание.

А щомъ приемемъ Божиитѣ слова за истински, трѣбва да знаемъ, че Богъ въ видъ на видения, слушания, откровения, опити въ живота, се е явявалъ. явява се и ще се явява, докль свѣтъ свѣтува.

А тѣзи видения, тѣзи слушания, тѣзи откровения въ живота, нѣма да се дадатъ на паднали хора въ пороци, па биле тѣ царе, управници, духовници, проповѣдници, миряни и пр. и пр., а ще се дадатъ само на тѣзи, които сж издигнати духовно на голѣма висота и живѣятъ истинския Христовъ животъ съ абсолютната чистота. И намъ се струва, че липсата на чистъ и святъ животъ, е сжществената причина, гдето известни духовни лица се считатъ, че сж озарени отъ Духа Божий, а нищо имъ се не разкрива; а други, които не сж духовници, обаче живѣятъ чистъ животъ, получаватъ сила да откриятъ много тайни. Тѣзи именно откровения въ живота, тѣзи видения и слушания, сж именно основата на тази окултна наука, която голѣма часть отъ духовенството, проповѣдници, евангелисти, миряни пр., не само не проумяватъ и приематъ, но и хулятъ, безъ да знаятъ какво вършатъ, а съ това тѣ сами сж противъ туй, което проповѣдватъ, защото хемъ Бога проповѣдватъ, хемъ го не вѣрватъ.

За таквато всичко това, сж праздни работи, но дано единъ день Богъ ги озари да видятъ истината.

А какво по-хубаво за човѣка да бжде истински вѣрующъ въ Бога, въ Исуса Христа, да живѣе въ пжтя на Христовата любовъ, да има опити въ живота за силата Божия и най-последъ като се издигне до съзнанието на самопожертвуване заради Бога и

ближния си, следъ всичко това да получи и видения! Какво по-хубаво отъ това, да познае човѣкъ себе си и Бога въ себе си!

Ние вѣрваме, че всѣки единъ, който е вѣрващъ въ Бога, принадлежащъ къмъ която и да е религия, ако той пригърне отъ сърдце и истинския окултизъмъ, у него вѣрата въ Бога ще се засили, у него всички добродѣтели ще процъвтатъ и нищо лошо не ще добие.

При това, той не се отдѣля отъ своята църква, нито прави нова такава, а става последователъ на истинската Христова църква, която е повсѣмѣстна.

Едно, обаче, трѣбва да разберемъ, че кой кждето и да се числи, макаръ и другитѣ да мислятъ, че ще бжде изгубенъ за известна официална църква, но ако той живѣе въ Христовия пжтъ и вѣрва въ Бога, той е истински послѣдователъ на Христа, истинската частица Божия и той не може да бжде оставенъ, а винаги ще бжде покровителствуванъ въ живота си отъ Бога.

Ние молимъ да не бждемъ криво разбрани, т. е. да се не мисли, че искаме всѣки да мѣни религията си и да се мята ту тукъ, ту тамъ. Не, религиитѣ, както голѣма часть отъ хората разбиратъ, е да вършатъ външнитѣ форми; а за насъ е важно сжщността на Свещ. писание и всички да съзнаемъ, че сме истински чада Божии и да вършимъ Неговата воля. Ето защо, отдѣлната личностъ, ако притежава посоченитѣ отъ насъ качества, ще бжде винаги добра, безразлично къмъ коя религия ще принадлежи.

Вѣрно е, че християнската религия е едничката, която ние считаме пригодна за издигане на човѣшката личностъ; но религиитѣ на разнитѣ народи единъ пжтъ създадени, не можемъ лесно да видоизмѣнимъ, защото тѣ се различаватъ само въ външната форма. Само когато всички човѣци заживѣятъ въ Христовата любовъ, тогава ще има само една религия—религия на истинския Богъ, религия на братската любовъ.

Разбира се, частични отклонения всѣкога ще има, защото законътъ е такъвъ. И че е имало, има и ще има, докле свѣтъ свѣтува, хора съ различни разбираня, това за насъ, окултиститѣ, е неоспорима истина, защото всѣки човѣкъ се намира на известна висота въ своята еволюция, а то
вота си долу на земята. Тъй щото, непросвѣтнатитѣ

долу стоящи въ тази еволюция, безразлично, малъкъ или голѣмъ процентъ, не ще могатъ да спъватъ по-напредналитѣ, защото Богъ не ще измѣни своитѣ закони въ полза на на-задничавитѣ.

Следователно, отъ горното ще се разбере, че не само опасностъ нѣма отъ това ново учение, но напротивъ — то хвърля една свѣтлина у всѣки последователъ, че действително има Богъ и по този начинъ неговата вѣра се засилва.

И всички, които живѣятъ въ чистота, споредъ Христовитѣ желанія, ще се издигнатъ духовно, а издигнатитѣ ще иматъ опити въ живота, ще видятъ Бога въ любовта.

Ето защо, страхътъ на духовенството, че окултизмътъ е опасенъ, е неоснователенъ.

Що се отнася до материалната страна на въпроса, т. е. неходене въ църква, губене приходи за църквата, защото се не палятъ свещи и пр. и пр., и то не почива на истината, защото ние знаемъ, че много отъ последователитѣ на окултизма уважаватъ църквата и я посѣщаваха, докле не бѣха отлъчени отъ нея, защото смѣтаха, че отиватъ въ истински Божи храмъ, безъ да обръщатъ внимание на външнитѣ форми.

Обаче, следъ като духовенството отлжчи Бѣлото братство отъ църквата, което не почива на никакви канонически правила, нито на конституцията, и което е едно кжсогледство, ние смѣтаме, че то, духовенството, е далечъ отъ Христовото учение, щомъ върши такива нарушения.

Отъ друга страна и самата църква губи отъ това, защото действително следъ това отлжчване, а особено отказването да се опѣе и погребее единъ смъртникъ, както бѣ случая съ дългогодишния учителъ въ Пловдиѣ — Стефановъ, членоветѣ на Бѣлото братство не смеятъ вече да ходятъ въ църква. Значи, духовенството съ своето зло направи едно добро на Бѣлото братство и намъ не остава друго, освенъ да му благодаримъ.

Тукъ пакъ ще спомнимъ, че външнитѣ форми не сж, които ще накаратъ посетителя да стане Христовъ последователъ, а вѣрата и живѣнето споредъ Неговитѣ желанія.

Б добре, ако Бѣлото братство има за свой глава Христосъ, то се стреми да живѣе и прилага Неговите принципи въ живота си, и сжщиятъ Този Христосъ е глава и

на църквата, каква разлика има между насъ и тия, които ни гонятъ отъ църквата? Ние смѣтаме, че щомъ Христосъ е глава на едно Бѣло братство, които сж живи хора на земята и които се стремятъ да изпълнятъ Неговото желание, той ще е много по-доволенъ и радостенъ, отколкото да е глава на църквата и да Му се кжса сърдцето отъ мжка, като вижда, че Неговитѣ представители и много християни не вършатъ туй, което Той иска.

Ето защо, църквата като че е станала мъртва за Него.

Но ако духовенството и много други смѣтатъ, че спасението става само чрезъ църквата, то нека си каратъ, нѣма кой да ги спира; обаче, ние не можемъ да мислимъ, че духовнитѣ служители сж истинскитѣ ходатаи предъ Господа за нашитѣ грѣхове, нито пъкъ църквата е единственото мѣсто за молене и спасение.

Ние трѣбва тѣй да просветнемъ, че да избѣгваме да правимъ грѣхове и сами трѣбва да бждемъ ходатаи предъ Христа, който е единствената врата и истинския ходатай предъ Богъ Отецъ заради всички ни.

Достатъчно е всѣки да се попита: мислимъ ли като Христа, чувствуваме ли като Христа, действуваме ли като Христа? Щомъ несме такива, трѣбва да се стремимъ да станемъ и да не пречимъ на други които вървятъ по правия пжтъ; а ако сме такива, да се радваме че и други вървятъ къмъ Господа, макаръ не по нашия калпъ.

Ето защо трѣбва опростяване на нѣкои външни форми въ нашата църква, трѣбватъ образци Христови, които да поведатъ народа въ истинския пжтъ.

Ние ще спомнимъ, че ако има истински християни, истински последователи на Христа, **но не съ външни форми, а съ пълна вѣра и стремежъ да живѣе въ пжтя на Христовитѣ желаня, това сж и окултиститѣ.**

Ние знаемъ, че нѣкои, които иматъ червеи въ сърдцата си, ще кажатъ: „нима не знаемъ онзи какъвъ е. онази каква е, и пр. и пр.“ Да, ние смомнихме, че въ всѣко стадо има и мърша, следователно, ако има отдѣлни еденици, на такива то не имъ е мѣстото при окултиститѣ.

Но за да не бждемъ голословни, нека видимъ, какво проповѣдва и какво иска г-нъ Дъновъ съ това ново учение отъ последователитѣ си и отъ всички хора, защото то е важно за непросвѣтенитѣ въ него.

Нѣка всѣки слуша, сравнява и цени безпристрастно.

Преди 2 хил. години у хората липсваше сжщинската вѣра за Господа, затова бѣ развито твърде много идолопоклонството.

Еврейскиятъ народъ, на когото бѣ пророкувано отъ по-рано, чакаше дълго време да се роди „Месия“ отъ Давидовия родъ, за спасение на човѣчеството; обаче, Той се роди, но въ бедното семейство на дърводѣлеца Йосифъ, името на когото кръстиха „Исусъ“. Самитъ евреи, обаче, не Го познаха и не Го признаха. А, когато почна да имъ дава знамения, тѣ Го помислиха за такъвъ, който си играе съ силитъ на Сатаната. Затова ученитъ Го гонѣха, клеветиха, докле Го разпнаха. Всички тогавашни знамения и Неговото възкресение тѣ не повѣрваха и още чакатъ, че ще се роди „Месия“ пакъ между тѣхния народъ, макаръ че изпитватъ невѣрието си, съ тѣхната разпрѣснатостъ като пилци по цѣлия свѣтъ.

При все това, святостъта на Исуса и Неговото учение останаха като канара въ умоветъ на Неговитъ ученици и всички последователи, които се нарекоха по-после **христиани**. Понеже вѣрата тогава бѣ слаба у народитъ, почна се тонение, мжчение, убиване, горене, хвърляне на хищни звѣрове на всички христови последователи за удоволствие на невѣрующитъ.

Обаче, не само не се изкорениха тия смѣли борци, но голѣма частъ отъ народитъ станаха християнски и пригърнаха Евангелието.

При все това, Христовото учение, въ основата на което е Божествената любовъ, изопачи се отъ самитъ християни, а вѣрата за Божеството на Христа съвсемъ отслабна.

Ето защо, г-нъ Дъновъ се явява тѣкмо на време, да разясни думитъ на Христа, да засили вѣрата ни въ Него и да приложимъ Христовата любовъ въ живота ни, която главно липсва у всички ни. Затова той дава методи, разяснения и иска:

1) Божествената любовъ, Божеств. мждростъ и истина, които сж извратени отъ човѣчеството, да се разбератъ, да се развиятъ и приложатъ въ живота отъ всѣкиго тѣй, че да се види, че сме приложили Христовитъ думи на дѣло.

2) Човѣкъ е Божественна частица и той е създаденъ

по образъ и подобие Божие, следователно, **трѣбва да проучи, да разбере, що е Богъ Отецъ, що е Синъ Божи и що е Духъ Святи, а не да има само смѣтно понятие за тѣхъ.**

3) Човѣкъ е времененъ гостъ на земята, отъ ражданието му до неговата смъртъ; но душата е безсмъртна. Обаче, за да бжде тя освободена, той се преражда.

4) Земята е Божественно училище за човѣка и при всѣко прераждане трѣбва да се усъвършенствува въ всички Божествени добродѣтели, да се издига духовно, и когато се издигне до степенъ да се самопожертвува доброволно за Бога и за ближния, той се приближава до края на своята еволюция. Само следъ пълната еволюция душата е напълно свободна.

5. Той иска абсолютна чистота: въ тѣлото, въ сърдцето, въ душата, въ мислитѣ, въ дѣлата. — И който не притежава, и не се стреми да придобие тия качества, той не може да бжде истински окултистъ.

Писаното по този въпросъ въ споменатитѣ брошурки, че се проповѣдвало нѣкакъвъ развратъ, е **непростима грѣшка и извѣртание на истината.** Писачитѣ, като не разбирагъ духовното схващание на писаното отъ Г-нъ Дънова, тълкуватъ го чисто по свѣтски съ всичката злъчъ.

Ние ще молимъ Бога да прости на тѣзи писачи, защото отъ гнѣвъ не знаятъ, що сж писали. Тѣй, на едно мѣсто въ бѣседитѣ се говори за лишна духовна енергия, а тя се взема за плътска и развратъ; говори се за съпружеска вѣрностъ отъ страна на мъжа и жената, а се взема пакъ за развратъ; — говори се, **че блудството е грѣхъ, а зачатieto е прощение на грѣха, което се отнася само за отдѣлни случки, напримѣръ, когато годѣна мома е изневѣрена и оставена отъ любовника си и тя, лично за себе си, отъ състрадание къмъ плода си да го не убие и съ рискъ да понесе позора предъ обществото, роди го и даде животъ на едно сжщество, и това пакъ се взема въ извратена форма, че се препоръчвало развратъ!**

Сигурни сме, че ако писачитѣ имаха сестри и сж прекарали туй изпитание въ живота си, щѣха да се срамятъ да пишатъ това. Но като не сж озарени съ Божествената любовъ, писачитѣ безъ срамъ, съ най-ярки черни краски, искатъ да позорятъ името на Г-нъ Дънова, че препоръчвалъ

развратъ на своитѣ последователи, а следователно и на всички въ България.

Какво извратено разбиране!

Ами този развратъ, който сжествува и днесъ у нѣкои царе, министри, управници, духовници, интелигенция и прости, на какво да се отдаде!

Ние ще спомнимъ, че чистиятъ по душа човѣкъ, поставенъ и при най-разваленитѣ, ще си излѣзе чистъ, както е и съ единъ въздържателъ: когато попадне всрѣдъ разни бѣзчи съ вино, ракия и пр., той неще вкуси.

Нѣщо повече. Отъ 22. мартъ, до 23 юний всѣка година, когато слънцето е въ възходяще движение и пробужда цѣлата природа съ своя магнетизъмъ, препоръчва се да се излиза преди изгрѣвъ слънце, за да се използватъ неговитѣ лъчи за организма. Който знае действието на слънчевитѣ цвѣтове отъ слънчевия спектръ, а особено действието на ултра-виолетовия цвѣтъ, само той може да разбере и се радва на едно такова посрещане изгрѣва на слънцето. **Обаче, отъ невежитѣ и това се взема за развратъ и за идолопоклонство!**

Какво човѣшко падение!

Окултистътъ положително знае, че слънцето, месецътъ, звездитѣ и пр., не сж богове, а сж проява на **Божията мъдростъ и сила**, и че молитвата на окултистътъ се отправя само къмъ този Творецъ, а не и къмъ физическитѣ предмети. Окултистътъ знае, че всѣки лѣкарь, всѣки интелигентенъ човѣкъ, цѣлата наука, препоръчватъ слънчевитѣ лъчи, защото тѣ сж живота за всѣко живо сжщество; обаче, колко души, макаръ и лекари, и учени, използватъ тия слънчеви лъчи? Разгулниятъ животъ у нѣкои, привычката да се лѣга късно и да се става сутринъ и следъ 7 ч., липсата главно на съзнание и липса презъ деня на време, никога не се е дало възможность на много отъ гражданитѣ да видятъ и използватъ сутрѣшнитѣ слънчеви лъчи, а много отъ тѣхъ и презъ деня немогатъ да използватъ това.

Е добре, ако е тъй, защо сж тия неумѣстни и осждителни критики?

Не, продължавайте си, вие, уважаеми Господа, оставете насъ да вършимъ туй, което е въ хармония съ природата.

6. Той иска да се живѣе изключително въ Божествената любовъ и затова казва „Богъ е любовъ“. Затова именно иска всѣки да счита всѣки мъжъ за братъ и всѣка жена и мома за сестри. **Тѣхнитѣ отношения, обаче, да бждатъ чисто Божествени.**

Следъ време, когато тази Божествена любовъ се разбере и преживѣва отъ всѣкиго, и се достигне до едно више духовно стѣпало, бракътъ не ще бжде като днешния — който става повечето за интересъ, и нѣма да се казва, че тази или онази сж красиви, та могатъ лесно да се ожениятъ. Тогава вече не ще има тази плътска отпадналостъ, както е днесъ съ развититѣ у насъ пороци.

Нека тия, които иматъ червеи въ сърдцата си, не се грижатъ кога ще дойде това време, тѣ могатъ спокойно да си каратъ старитѣ вѣрвания и традиции. —

7. За да може да се издига всѣки въ своя животъ, трѣбва да знае закона на прераждането и закона на кармата, да има предъ очитѣ си стълбата на живота и всѣки да почне да се изкачва отъ най-долното стѣпало нагоре.

Първото стѣпалъ е най-бодливото. То иска отъ човѣка да махне неджитѣ: **гордостъ, завистъ, самохвалство, надменностъ, алчностъ, развратъ и леностъ.** Човѣкъ съ тѣзи неджи е обкованъ като съ обрачъ и живѣе безъ любовъ, безъ състрадание къмъ хора и животни и безъ вѣра въ Бога.

Ако човѣкъ преодолѣе и отстрани тия недостатъци, неговото съзнание се пробужда, и тогава почватъ да се развиватъ у него Божественитѣ добродѣтели. — Най-после ще се развие и Божествената любовъ, която прилагана къмъ Бога и околнитѣ, дава сила и радостъ на човѣка.

Съ тия качества човѣкъ достига до степенъ да се самопожертвува за Бога и за ближния си и става смѣлъ и решителенъ.

Но за всичко това се иска човѣкъ да има воля, негранитна, която дига само шумъ; воля, не желѣзна, която руши, а воля диамантна, която по пѣтя на Божественитѣ добродѣтели, може да стопи всичко лошо и да достигне всичко възвишено.

8. Той иска всѣки да развие милосердието до степенъ на самопожертвуване, като го приложи къмъ бедни, къмъ

болни, къмъ близки, къмъ животни. Само така приложено милосердието, ще развие у човѣка истинско благородно сърдце.

9. Той иска — и то се прилага, съ малко изключение: **абсолютно въздържание отъ алкохолъ, тютюнь и месо.** Тѣзи пѣкъ, които не могатъ да се откажатъ, той ги остава свободни, разумътъ имъ да диктува.

Тукъ е мѣстото да се спомни нѣкоя дума за вегетарианството и постенето, които се прилагатъ нетактично отъ нѣкои наши братя и сестри и съ това се даде поводъ да се пише и злослави отъ нѣкои лица по адресъ на г. Дънова и цѣлото братство.

Че вегетарианството не е сантиментализъмъ, сектанство и пр., както нѣкои си го представляватъ, **а е системно усъвършенствуване на организма за издържливостъ, веселостъ и пр.,** това само толстоистътъ, теософътъ и окултистътъ могатъ да докажатъ. Следъ време, обаче, и много хора ще го разбератъ.

За теософа и акултиста, обаче, не важи само здравословната страна (закрепване на организма) и етическата (— да се не убиватъ животнитѣ).

Тѣ знаятъ, че съ неупотрѣблението на тютюня, алкохола и месото, дава се възможностъ да се пречистятъ и развиятъ и другитѣ невидими тѣла на човѣка. Това за обикновенитѣ хора и за самитѣ толстоисти, може да е смѣтно; но за теософа и окултиста това е законъ, а за издигнатия ясновидецъ — фактъ.

Постенето пѣкъ, което е законъ въ много религии, а и въ православието, е една здравословна мѣрка, за да си отпочине тѣлото и умътъ. Даже православната църква допуца въ първата и последня седмици на „великия постъ“ да се „тримери“, като се яде отъ вечерь на вечерь, а който може и повече.

Въпросътъ тукъ е, който се реши доброволно да прегърне вегетарианството, или да си наложи известенъ постъ, трѣбва да има разумъ да го приложи, за да получи резултатъ, а не съ своята нетактичностъ да си вреди и на здравето и на дѣлото.

Именно за тази разумностъ, за тази тактичностъ, е говорилъ, говори и ще говори, г. Дъновъ, на своитѣ по-

следователи и на всички, които го слушатъ, че скокове и сантименталности отъ никого и никога не трѣбва да има, защото природата на никого не прощава, щомъ той върши нѣща неразумни и обратното — всѣкого възнаграждава, щомъ той постѣпва разумно.

Е добре, ако нѣкой до вчера е бикъ премного месоядецъ, употрѣбявалъ е доста алкохолъ, пушѣлъ е повечко тютюнъ и стане толстоистъ, теософъ или окултистъ и отъ единъ пжть прекъсне всичко, а неговата воля е колеблива, организмътъ му нездравъ, той на правъ пжть ли е? Абсолютно не. На такъвъ въздържанието ще се отрази зле. Кой е кривъ за това? Другъ е въпроса за хора съ натури здрави и съ силна воля.

Сжщото е и за постенето. Ако нѣкой никога не е постилъ и знае, че щомъ пости единъ день, това е за полза на организма и на ума, а той отъ ревностъ и неразумностъ пости нѣколко дни и съ това отслабне и се разтрои, кой е кривъ? Разбира се, този, който неразумно прилага.

Затова ние се обръщаме съ молба къмъ всички братя и сестри отъ Бѣлого братство, а така сжщо и къмъ всички, които сж прегърнали или ще прегърнатъ вегетарианството, да бждатъ разумни въ приложението, ако искатъ да крепятъ здравето си, да увеличатъ силитѣ си и да не даватъ поводъ да се критикува едно хубаво и благородно дѣло.

Ние ще кажемъ: **щастливъ е този, който съ блага дума на уста, миль погледъ на очитѣ, нежно чувство на сърдцето, доволенъ отъ всичко въ живота, дойде до храненето съ плодове, хлѣбъ и зеленчуци и приложи святия животъ споредъ Христовото учение!**

10. Той иска да се спазватъ десетътѣ заповеди Божи и всѣки да има страхъ Господень.

И най-после, самъ той, г-нъ Дъновъ, е образецъ на всичко това.

Нима при тия пояснения на Евангелието отъ г. Дънова и приложението на всички горни нѣща въ живота, трѣбваше да се намѣри духовникъ или мирянинъ, който да осжда и гони както г-на Дънова, тъй и неговитѣ последователи? Ние не се чудимъ на духовенството и на другитѣ хора, които постѣпватъ така, защото духовнитѣ закони сж ясни за насъ. Но се чудимъ, какъ могатъ да се

гонятъ и клеветатъ ѝ хора, които искрено желаятъ да знаятъ и прилагатъ Христовото учение въ живота си; които считатъ Христа за истински Учителъ и Богъ, а за основа иматъ неговата любовъ, абсолютната чистота и братството между хората; трето, които сж въздържатели и които считатъ пушенето на тютюна, пиенето на алкохола и употреблението на месото врагове за човѣшкото щастие и у които чиститѣ мисли, добритѣ желанія и приложение на добритѣ дѣла сж емблема въ живота имъ, за усъвършенствуване на тѣхната душа! Не, нека добавимъ още: **тѣ не сж просвѣтнали въ Божиитѣ истини и затова вършатъ това.** При все това, тѣ сж наши братя и нека ги оставимъ свободни да си вършатъ каквото желаятъ. Ще дойде, обаче, време, да се опомнятъ, **само дано не е късно**, защото Господъ тогава ще си отмине безъ да ги види поради тѣхния товаръ и многото навеждане надолу къмъ земята... (10-тѣ дѣвици).

Нѣкои казватъ: „Г-нъ Дъновъ образува секта“. Чудно нѣщо! Да вѣрвашъ въ Христа, да се стремишъ да живѣешъ именно по Христовото учение, да чистишъ своитѣ недъзи, да чистишъ своето тѣло, да не правишъ никому зло, да считаешъ всички хора свои братя, да се стремишъ да разберешъ чистата Божествена любовъ, мдростъ и истина и да ги прлагашъ въ живота си, това било сектанство споредъ нашето духовенство!

Отлично схващане! Но намъ се струва, че само Христосъ е този, който може да каже, кои сж сектанти. И ние сме сигурни, че щомъ дойде Христосъ, голѣма частъ отъ духовенството, проповѣдницитѣ, много християни, които сж съ голѣми претенции предъ обикновения свѣтъ, ще ги деградира и ще ги счита за сжщински сектанти, защото сж се отклонили отъ неговото слово — едни че не искатъ да вникнатъ въ него, а други че го разбиратъ и проповѣдватъ, но самитѣ тѣ го не изпълняватъ. Ще имъ каже: „Не ви познавамъ“.

Ето защо, г-нъ Дъновъ иска отъ своитѣ последователи да се приложи въ живота и истинския Христовъ комунизъмъ, като всѣки работи и прилага това, безъ да дига шумъ.

Чуйте, драги читатели! Дойде вече времето, това ново учение да се прилага въ живота и да се разшири то по

цѣлия свѣтъ. Божествената вълна на любовта иде. Ще разберемъ ли това? Ако не разберемъ, то ще се наложи по силата на природнитѣ закони.

Въ сжзитѣ брошури и вестници се писа и за личния животъ на г. Дъновъ. Ние молимъ противницитѣ на г. Дънова да посочатъ недъзи отъ неговия личенъ животъ поне единъ случай, а не да говорятъ и пишатъ само съ цель да клеветятъ, като взематъ това отъ недобросъвестни хора, па макаръ тѣ да сж и изъ срѣдата на самото братство.

Юдовци е имало, има и всѣкога ще ги има!

Нека видимъ още, кои сж, кито се привличатъ къмъ личността на г. Дънова и защо расте кресчендо това Бѣло братство въ България и това ново учение.

Имайки предъ видъ непорочния и образцовъ животъ на г-нъ Дънова въ името на Христовата любовъ; имайки предъ видъ, че само за 5—6 години той е далъ извънредно много за духовното ни издигане — скритото значение на доста стихове отъ Евангелието, въ видъ на беседи и разговори, за която цель само достъпнитѣ му беседи, сж въ 6 тома, всѣки отъ които е съ стотици страници; че освенъ публичнитѣ беседи, има много такива, които сж само за последователитѣ му, съ извънредно ценно съдържание и мдростъ и най-последно, неговитѣ Божествени опити за много нѣща — лесно ще разберемъ причинитѣ, които каратъ много хора да се присъединятъ къмъ това ново учение.

И само този, който се залови за анегдотитѣ въ тия беседи и не обърне сериозно внимание и на дълбокитѣ мисли въ тѣхъ, а почне да извърта истината, действителността, само той нѣма да намѣри бисери въ тия беседи и въ неговия животъ. А този, който подири съ чисто сърдце, ще намѣри благородното, Божественото, изложено въ неговитѣ беседи.

Но нека спомнимъ още за неговитѣ последователи и защо количествено тѣ растатъ.

Като чете човѣкъ писаното въ издаденитѣ нѣкои брошури противъ учението на г. Дънова, които сж дѣло на духовенството и на негови орждия, но подъ булото на разни псевдоними и подкупени лица, просто е за чудене. Пита се човѣкъ, това осжждане и клевета отъ името Христово ли е и за въ полза на Неговото дѣло ли е!

И неволно идва човѣку на ума ражданието на Спасителя преди две хиляди години, Неговитѣ чудеса, Неговата

смъртъ, Неговото възкресение и явяването му като материализанъ Духъ на ученицитѣ си следъ Неговата смъртъ, което за евреитѣ тогава, — па и сега е басня, защото тѣ чакаха и още чакатъ, че „Месия“ ще се роди отъ Давидовия родъ съ нѣкаква особенна форма, особено тѣло, за да го разбератъ и повѣрватъ че е Господь.

Следователно, отъ толковато милиона хора тогава, кой го позна! Разбира се тия, които опитаха, видѣха, повѣрваха, и заживяха неговия животъ. — А ученитѣ, невѣрващитѣ, нечестивитѣ, го клеветѣха, предадоха, разпнаха и убиха.

И сега, всички които носимъ етикета „християни“, смѣтаме, че сме такива. Колко се лъжимъ! Голата истина е, че и сега пакъ си оставатъ Христови последователи само искрено — вѣрващитѣ въ Него и живущитѣ или стремещитѣ се да живѣятъ Неговия животъ.

Е добре, щомъ това действително е така, защо тогава духовенството се звѣри, отмъщава, а заедно съ него и други миряни, вършатъ тия детински постъпки, щомъ не сж изучили безпристрастно учението на г-нъ Дънова? Защо най-после духовенството си служи и съ държавната власть противъ Божието дѣло вмѣсто да подкрепи това учение!

Или тѣхъ ги шокира, че нѣкои го титулуватъ „Месия“, „Учитель“.

Ние смѣтаме, че всѣки е свободенъ, споредъ своето разбиране и опитъ, както иска да го титулува. Г-нъ Дъновъ не се нуждае нито отъ ласки, нито отъ титли. — Нима трѣбва да осждаме единъ болникъ, че е оздравѣлъ отъ една молитва на духовника, та го титулува „спасителъ“ или лѣкаря, че го е оздравилъ, та го счита за „Господь“!

А щомъ тия клевети по адресъ на г-нъ Дънова и неговото учение сж плодъ на духовенството, смѣтаме, че то не прави добре, а самò руши Христовото дѣло, щомъ не го е проучило основно, и не го е опитало.

Освенъ това, то, духовенството, въ случая, забравя ценнитѣ думи на Спасителя: „любетѣ враговетѣ си“.

А понеже въ неговото учение нѣма скрито-покрито, той, г-нъ Дъновъ, покани духовенството презъ 1921 год. въ Търново, въ публичната си беседа въ читалището „Надѣжда“ които искаха диспутъ отъ него чрезъ властѣта, да се

изкачатъ съ него на „Черния връхъ“ или на „Мусалла“, да направатъ диспу̀та на саме и опитатъ неговото учение.

И какво по-хубаво отъ това, да се жертвуватъ нѣкои свещеници, нѣкои владици, за общото благо на всички християни въ България, да опитатъ на дѣло това учение! Това не сж голи фрази на Г-нъ Джнова, уважаеми духовници, а сериозна покана, да опитате, да видите, да повѣрвате!

Предъ очитѣ ни неволно изпѣква следната картина: когато Исусъ-Христосъ преди 2 хиляди години се роди и бѣ още дете, никой не обръщаше внимание на него, освенъ че разбираше повече Божественитѣ закони отъ тогавашнитѣ духовници. Когато пжкъ почна да показва и прилага своитѣ чудеса, почнаха ученитѣ и духовенството да му завиждатъ, да го гонятъ, като си тълкуваха, какъ е възможно той да е Богъ, когато го знаятъ, че е синъ на дърводѣлеца Иосифъ! Тѣ недоумяваха, какъ е възможно Богъ да се роди тамъ! И затова считаха тия чудеса за дяволски и противъ Бога.

Но когато тѣзи чудеса се увеличи́ха и всички изцѣлени, които видѣха и опитаха всичко съ собствени́тѣ си очи, почнаха да следватъ Христа, тогава се присъединиха много учени и прости, които повѣрваха опититѣ на другитѣ. По този начинъ Христосъ имаше привърженици хора отъ разни възрасти, разни съсловия и състояния и пр. въ голѣмо множество.

Тогавашно именно нѣкои учени и духовници, като видѣха това, почнаха съ клевети и извѣртвания на истината да го преследватъ и най-после успѣха да го осждятъ, разпнатъ и убиятъ, защото проповѣдвалъ противъ Бога.

Днесъ въ България се върши сжщото, само че тия гонения сж по-слаби.

Ние ще кажемъ, щастливи сме, че този Г-нъ Джновъ се е родилъ у насъ въ България! Не е думата тукъ, че нѣкои го считатъ за учителъ, за мъдрецъ. Кой както иска да го титулува, но важното е, че той е извора отъ дето се развива тази Божествена истина, и тази братска любовъ. Той се крепи здраво въ Бога и затова неговата сила е тамъ. Който не е изучилъ и разбралъ неговия животъ, неговото учение, той не е истински неговъ последователъ.

Ето защо, само ония, които сж опитали и разбрали, ставатъ негови последователи. Въ акултното общество, Бѣлото братство, освенъ учени хора — лекари, аптекари, учители, инженери, адвокати, търговци, чиновници и пр. и пр. има дѣйствително и болни, които сж получили подобрене и изцѣление. Ако пъкъ има нѣкои, които иматъ наследственостъ отъ родителитѣ си за душевни болести и случайно заболѣятъ, то срѣдата ни най-малко може да се счита виновна за туй заболяване. **Такива ще изплащатъ своята карма.** И ако такива при тѣзи разбираия и прилагания не получатъ подобрене тукъ, още по-малко ще получатъ другаде.

Грѣшки ставатъ всѣкжде, ставатъ и тукъ, защото този, който не иска да върви по пѣтя на природнитѣ закони, ще отплаща, а за това ни най-малко може да бжде виновенъ Г-нъ Джновъ.

Нѣщо повече, Вие сте баща, майка и имате нѣколко деца. Като добъръ баща и майка, вашия съветъ и упѣтвания сж еднакви къмъ всичкитѣ деца, защото ги обичате и имъ желаете доброто. Е добре, ако едно отъ вашитѣ любими деца не слуша и направи нѣкое нарушение, което ще му коства зле на здравето, ума, благосъстоянието, пита се бащата и майката ли сж виновни? Другъ е въпросътъ, ако бащата и майката сж глупави и съ пороци, та немогатъ да дадатъ нѣщо добро на децата си.

Тѣй щото, нека всѣки който иска да критикува и клевети, да се смири, защото много отъ тия случайно попаднали болни въ туй общество — Бѣлото братство — ще оздравѣятъ, здравитѣ ще просветнатъ, а клеветницитѣ противъ това учение могатъ да замѣнятъ болнитѣ!

И за това, драги читатели, духовници, ние ви молимъ, да направитѣ безпристрастна оценка въ душитѣ си на това ново учение и като ви озари Всѣвишниятъ да просветнете, елате всички вие, които дирите истинска духовна храна въ името на Господа, да образуваме новото човѣчество и да спасимъ свѣта отъ духовната катастрофа, а по после може би и отъ физическата.

Нека духовенството знае и разбере, че минаха времената, когато то увличаше свѣтскитѣ власти да вършатъ противорелигиозни изтѣпления по негова воля. Днесъ е

време, когато църквата за да бжде истинска такава, трѣбва да намери сила и опора въ себе си, а не да предизвиква смутъ и изтѣпление съ помощъта на властѣта. Конституцията дава свобода на всички религиозни убеждения.

Време е вече, духовенството да престане да си служи съ Мойсеювия законъ: „око за око, зжбъ за зжбъ“, още повече, противъ тия, които искатъ да имъ помогнатъ да си отворятъ очитѣ, та да изпълняватъ Христовата истина „не противи се злomu“, когато въ сжщностъ нѣма и никакво зло. А нека властующитѣ, които, Божеиъ, дохождатъ на властъ въ името на правдата и законитѣ и сж се отвращавали отъ дѣлата на своитѣ предшетственници, да се не увличатъ отъ интригитѣ на духовенството и други хора, докле не се установи съ факти известна прѣстѣпность, ако такава има.

Ние знаемъ, че всѣка властъ е въ състояние да тормози мирнитѣ граждани и да ги ограничава. Това обаче, не говори въ полза на такива властующи. То има други важни задачи!

Отъ всичко казано до тукъ, намъ се иска да вѣрваме, че ако българскитѣ народъ се издигне духовно, България може да бжде опредѣлена да играе важна роля въ духовното развитие на цѣлото човѣчество. Но за да се получи подобрене общо, нужно е всички народи, а особено християнскитѣ да се обърнатъ къмъ Господа и да заживѣятъ като християни, та да престанатъ и тия гонения народъ противъ народъ, победители противъ победени. Иначе катастрофата въ една или друга форма ще дойде. Христосъ сега не ще се жертва да ни спасява втори пжтъ отъ непокорството и пороцитѣ ни. Навѣрно метла ще помете голѣма частъ отъ човѣчеството и ще почне, може би, отъ просвѣтена и християнска ужъ Европа.

Заклучение.

Като изказваме едно безпристрастно мнение върху новото учение — учението за любовта между хората и разбирање смисъла на живота, споредъ Христовото учение, отъ г-нъ Дъновъ, ние ни най малко не искаме да ласкаемъ последния, и ако спомняме нѣкои нѣща по писаното въ брошурки и пр., поради неразбиране, противъ това ново учение, не искаме да обиждаме писачитѣ. Не, ние изказваме мнение и молимъ :

1) Всѣки духовникъ, всѣки интеллигентенъ човѣкъ, а особено младото поколение, което ще бжде бждѣщия бисеръ на България, да обърнатъ сериозно внимание върху това учение, което датува отъ рождението на Христа, но забравено, изопачено, извратено, както се спомни и по-рано, а сега се подновява съ всичкитѣ му подробности и допълвания, за благо на човѣчеството.

Това ново учение включва въ себе си всички добродетели на всички общества, които иматъ задача да издигнатъ човѣшката личностъ въ морално отношение.

То е чисто като бисеръ!

Господинъ Дъновъ съ своето учение прилага сега на опитъ принципитѣ на Христа, за да докаже хубавитѣ резултати на Христовото учение, защото начина на прилагането на това учение до сега отъ човѣчеството, не е съвмѣстимъ съ тия принципи и затова е дало отрицателни резултати.

Погледнете, уважаеми читатели, културна християнска Европа, до какво състояние е дошла!

Приложени, обаче, тия принципи, както ги прилага г-нъ Дъновъ и иска да ги прилагатъ и всички въ името на Божията любовъ, въ човѣчеството ще настѣпи, макаръ и бавно, онова обновление, онова блаженство, за което се говори и чака. И който го приложи и види че има добри резултати, да го следва, а който нѣма добри резултати, да си кара старото.

2) Това ново учение, усвоено отъ всѣкиго и подпомогнато отъ съвременната наука, ще бжде гранитния камѣкъ за всѣка личностъ, общество, народъ. И само съ тия качества съ тия знания и добродетели, човѣчеството ще може да твори и да живѣе въ щастие.

Тогава не ще има нужда това щастие да се постига, и то временно, само за известна част хора, съ кървави революции, болести, стихии, гладъ и пр., като наказание отъ Бога, поради нашитѣ пороци, а ще се добие по пжтя на нашето съзнание, нашето издигане и плодоветѣ ще му сж дълготрайни.

3) Това ново учение не лишава никого отъ неговата религия, нито отъ църквата; а напротивъ, то засилва безгранично вѣрата въ Бога, който е единъ за всички човѣци, и всички религии. Нека духовенството схване, че не външната форма — ходенето въ църква и паленето на свѣщи сж гаранция за издигането на личността въ духовно отношение.

Ние зиаемъ, че има голѣми грешници, които палятъ най-голѣмитѣ свѣщи въ църквитѣ, четътъ имъ дълги молитви, а щомъ си отидатъ, вършатъ пакъ сжщото каквото сж вършили.

Само истинската вѣра въ Бога и убеждението, че всѣки трѣбва да направи своето сърдце храмъ на Духа Божий, а волята да я направи диамантна, ще бжде истински творецъ на Христовитѣ добродетели. Само така може да се издигне всѣки човѣкъ и тогава въ който кжтъ и да се спре и моли, за него ще бжде църква Божия.

Отъ това не трѣбва да се разбира, че църквата е непотрѣбна, не. Тя си е била, е, и ще си бжде, само че външнитѣ форми на църквата, животътъ и работата на духовенството трѣбва да се видоизмѣнятъ така, че да се чувствува духътъ Христовъ въ църквата и духовенството живѣе и работи въ духа на Христовото учение. Сжщото се отнася и до всички духовни ръководители. Само тѣй всѣка издигната душа ще намѣри духовна храна въ църквата.

Нека не скриваме и радостъта си, че нашето православно духовенство, въ единъ отъ своитѣ събори въ София, взе решение да се въздържа последното отъ употреблението на алкохолъ. Това е отрядно, остава да видимъ приложението му.

4) Новото учение иска вече наложително прилагането въ живота „да се не мрази и отмъщава на врага“. Нѣкой ще каже: „нима и въ тази Ваша брошура нѣма отмъщение?“ Ние искрено признаваме че като хора, не сме безъ грѣхъ. Само едно има радостно за насъ и за всѣки разумень

човѣкъ — че не е все едно да изнесешъ известно освѣтление предъ хората, съ цѣль да ги изведешъ отъ заблуждение и да имъ помогнешъ, съ това да отлжчвашъ хора отъ църквата и да отказвашъ да опѣшешъ единъ смъртникъ.

Който има уши, нека слуша, който има умъ нека проумява!

Ето защо ние молимъ и духовенство и миряни да престанатъ да пишатъ и хвърлятъ клевети и обиди и по адресъ на г-нъ Дънова и по адресъ на неговитѣ последователи, а да проучатъ това ново Христово учение, да вникнатъ въ него и да заживѣятъ по неговия духъ. Ние за никого не сме врагове.

Нека престанатъ сжщо да гонятъ и всички духовни течения, които все вървятъ къмъ Господа, само че едни съ по-голѣми забикалки, а други по-направо.

Всички тия хора въ тия духовни течения сж много поблизо до Христа, щомъ изпълняватъ Христовитѣ думи и дѣла, отъ колкото голѣмия процентъ християни, които се кичатъ съ това име, а нищо християнско не вършатъ.

Ние искрено желаемъ и сближението на всички духовни течения, които живѣятъ въ Христовото учение, но ни е страхъ отъ гордостъта и надменността на нѣкои отъ тѣхнитѣ ржководители.

5) Новото учение иска всѣки да бжде просвѣтенъ въ свѣтската наука, да има духовна подкладка и като вѣрва искрено въ Бога, да **пригърне и окултизма**, защото само съ помощъта на него, ако умѣе и успѣе да се издигне до най-високото стжпало на живота, ще се надява да се ползва отъ нейнитѣ окултни сили и да ги прилага въ живота за доброто на човѣчеството. И само тогава ще види и познае Бога въ себе си и вънъ отъ себе си и само тогава ще разбере тайната смисълъ и бисернитѣ думи на Спасителя въ Евангелието.

Но това учение, което е Христовото, иска вече и нѣкои нови нѣща, които по-рано сж били вписани, но криво разбирани и прилагани. Сега се искатъ и нѣща, които до сега не сж искани тѣй строго. Защо? Защото ние, хората, сме испаднали въ положението на онзи разваленъ синъ, който е ималъ добъръ и богатъ баща, и който баща ималъ голѣмо желание да се научи и издигне сина му. Когато по-

следниятъ се отклонилъ отъ живота, бащата казалъ: „Не, ти не заслужавашъ това наследство“. И чакъ когато синъ му се разкаялъ, баща му го приелъ, но съ нови ограничения за неговото отклонение.

Въ сжщото положение сме и ние сега спрямо Господа, защото ни даде методи какъ да живѣемъ, даде ни свобода, каза ни на всичко да благодаримъ, да го не забравяме, а ние съвсемъ се отклонихме отъ неговитѣ желаня, отъ неговитѣ методи и го хвалимъ само, когато ни дава изобилие и го търсимъ само, когато сме предъ голѣми изпитания въ живота.

Ето защо той иска сега наложително:

а) Мжченията, страданията въ нашия животъ, обезателно да умѣемъ да преобърнемъ въ добродетели, т. е., когато имаме известно изпитание въ живота, да го посрещаме спокойно и да намираме въ него радостъ, като благодаримъ на Бога за случилото се. Само по този начинъ лично ние, ще съградимъ новъ материалъ въ тѣлото си, ще дадемъ достъпъ на Духа Божий да се всели въ насъ, а отъ друга страна ще имаме здрава основа и добъръ примѣръ за нашето поколение.

Нашитѣ сегашни недъзи не малко се дължатъ и на нашитѣ майки и бащи, дѣди и прадѣди, които съ вѣкове сж ги трупали у себе си, и ние щомъ ги притежаваме, ще ги предаваме и на децата си при зачатieto имъ и съ дѣлата си, когато тѣ станатъ по-голѣми и разбератъ и виждатъ всичко. Ето защо, хората на новото учение, иматъ за цель, да понасятъ тия изпитания и страдания съ гордостъ, за да създадатъ у себе здрава основа и сигурната стъпка за понататъшното издигане на човѣка.

б) Кротостъта, смирението и милосердието, за които се спомня въ Евангелието, трѣбва да се придобиятъ и прилагатъ съ диамантна воля, защото следъ страданието, тѣ сж втората потрѣбностъ, тѣ сж тъй да се каже, крилата за понататъшното усъвършенствуване на човѣка. Първата отъ тѣхъ е кротостъта, втората смирението и третата милосердието.

в) Въздържанието отъ тютюнъ, алкохолъ и месо трѣбва съ радостъ да се прилага отъ всѣки последователъ на новото учение. Само чистата храна ще видоизмѣни организ-

ма и ума, защото тя е основата на зданието — тѣлото. Ето защо, между всички учения, които спомнихме по-рано, вегетарианцитѣ и теософитѣ сж най-близки до това ново учение.

г) Макарь да се говори и учи въ окултизма, че има ясновидци, рѣдко сж истинскитѣ Христови ясновидци, защото само по пѣтя на съвършения животъ може да се постигне това, а този животъ е най-трудния — да се лиши човѣкъ отъ блѣсъкъ, отъ слава, богатство, разкошно хранене и пр.

Ето защо, въ този пѣтъ, споредъ това ново учение, ще влѣзатъ само готовитѣ и издигнатитѣ души, които дирятъ истината и правдата и се отличаватъ съ въздържание, кротость, смирение, милосердие и Божественна любовъ.

И ако всѣки, който искрено, дири духовна храна, вникне въ него, той ще намѣри желаното.

При това, туй учение не притиворечи и на свѣтската наука, стига дирящиятъ да прави своитѣ издирвания искрено.

Ние смѣтаме, че само по този пѣтъ трѣгнало човѣчеството ще се огледа въ себе си да се види, какво е то днесъ и какво трѣбва да върши, за да бжде това, което трѣбва да бжде.

Предъ видъ на това, че човѣкъ е частица отъ Бога и носи негова образъ и подобие; че **той е единствениятъ, който е надаренъ съ разумъ**, трѣбва най-последно да се взре въ живата природа наоколо си и да види, какъ тя, по единъ неизмѣняемъ законъ се движи и подчинява въ пълна хармония, като дава и всичко свое въ жертва на човѣка, та по този начинъ, и у човѣка, да се развиятъ добродѣтелитѣ, както сж и въ самата природа. Тогава неговиятъ умъ ще разсждава мждро, въ неговото сърдце ще се развие Божествената любовъ и само следъ това ще чака да разбере природата и да види Бога.

Най-накрая, ние апелираме и разчитаме на всички добри и искрено вѣрващи въ Бога: евангелисти, теософи, вегетарианци, масони, духовници, добри християни, цѣлата интеллигенция и всички желающа да се издигатъ духовно, **да се заинтересуватъ и безпристрастно изучатъ основитѣ на новото учение**, та покрай всички тия добри хора, да се издигне и останалата частъ отъ народа ни духовно.

Нека най-последно и теософи, и нѣкои нови богослови евангелисти, изхвърлятъ изъ ума си вече, че Христосъ е билъ и е само усъвършенствуванъ човѣкъ!

Той е билъ, е, и ще бжде, следъ Богъ-Отецъ, Бого-человѣка, Свѣрхъ-человѣка, който ни е ржководилъ и ни ржководи и наставлява и сега.

Само така, ако всички мислимъ и прилагаме Христовитѣ желаня, Богъ ще се радва, че разнитѣ народи иматъ разни църкви, но едно схващане за него, едно прилагане въ живота.

Ние считаме, че това е именно ключа за щастието на човѣчеството на земята. Но този ключъ до сега не се е дирилъ и тайната му загадка не се е разбирала. Сега вече Богъ не ще се церемони — той ни дава да разберемъ, тайната на този ключъ, за да се приближимъ до него; а който не обърне внимание, горко му!

Който има уши да слуша, нека слуша!

Съ изказанитѣ дотукъ накратко нѣкои мисли за новото учение, ние направихме и едно нарушение, като споменахме и нѣкои дребни нѣща отъ него, но това го правимъ само за славата на Господа, да видятъ непросвѣтналитѣ и клеветницитѣ истината и ако сж честни хора, нека се засрамятъ и разкаятъ.

Молбата ни пѣкъ къмъ всички вѣрващи въ Бога и дирящи истината, не е да ги направимъ непременно окултисти, а да разбератъ, че Господъ иска вече отъ насъ активна работа за нашето духовно издигане, та да бждемъ не само по форма, но и по съдържание истински християни и така да предпазимъ света отъ катастрофа.

Ето защо, ние оставяме въпроса откритъ и който се интересува, съветваме го, освенъ Евангелието, нека подири и друга подходяща литература, гдето ще намѣри ценни уижтвания.

А това ще направи всѣки добѣръ човѣкъ, щомъ си зададе въпроса: Богъ въ лѣво не може да бжде, защото е абсолютенъ. А щомъ Той е въ дѣсно, всѣки вѣрващъ въ Него, и всички тия, които само въ опасни моменти сж го дирили и дирятъ да имъ помогне и да имъ оправи забърканитѣ работи, трѣбва да го подирятъ, да го изучатъ, да го разбератъ, да заживѣятъ по Неговитѣ желаня и тагава не е важно, че неще се числятъ въ Бѣлото братство, защото въ сжщность, тѣ сж пакъ истински окултисти и Богъ ще ги има винаги

подъ своята закрила. Но ако следъ това схванатъ момента и проучатъ и окултната наука и се слѣятъ съ Бѣлото братство, по голѣма морална придобивка за душата си немогатъ другаде да получатъ.

Нека още никой се не плаши отъ думата „окултистъ“, защото по-голѣма придобивка отъ това, да разбере и види човѣкъ Бога въ себе си и въ природата, ние не можемъ да си представимъ.

И най-щастливъ ще бжде този, който съ своя чистъ животъ успѣе да достигне това.

Самъ Христосъ е билъ най-добриятъ окултистъ, а следъ него и неговитѣ ученици.

Апостолъ Павелъ пъкъ е билъ единъ отъ най-добритѣ окултисти. Окултисти сж били и всички, които сж получавали като откровения Божеств. желаня и сж ги предавали на човѣчеството. Св. Писание цѣло е таково!

Ако съ тия кратки изложения сполучимъ да измѣнимъ сърдцата и душитѣ на отдѣлни личности, да пригърнатъ истинското Христово учение, ние ще се считаме щастливи и нашата задача — изпълнена.

Нѣма по-хубава любовъ отъ Христовата любовъ, която ще трѣбва да се развие между човѣцитѣ и да зарадва всѣка човѣшка душа и само Бож. истина и правда прилагани въ живота, ще създадатъ миръ и блаженство на човѣцигѣ на земята.

Нека всѣки, който прочете настоящата брошурка, бжде озаренъ отъ Бога съ тази свѣтлинка, съ която да разбере и пригърне и много по-хубави нѣща за живота си, отколкото е притежавалъ до сега.

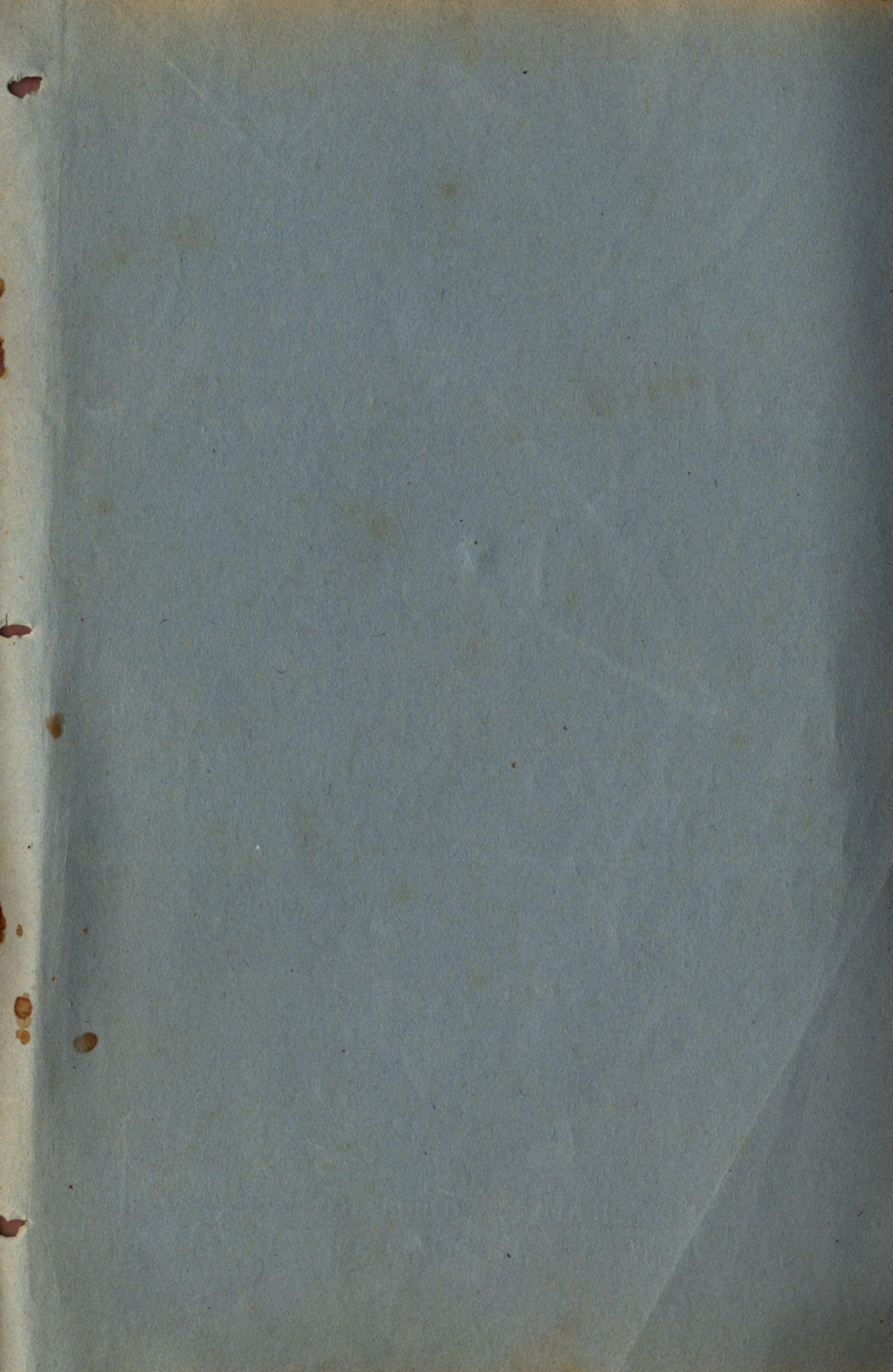
гр. Пловдивъ 1924 г.

Съ почить :

Единъ отъ многото доброжелатели
на бѣлгарския народъ и цѣлото
човѣчество.

Цена 10 лева.

Поржкитѣ се отправятъ до книжарница
„Надежда“ на Д. Г. Златаревъ — Пловдивъ.